

J. E. Bogomil:

Kje pa je?

»Jaka! — Jaka! — Jaka!«

V kratkih presledkih in z vedno močnejšim glasom so prihajali ti klici iz Gorjupovega dvorišča. Jake pa od nikoder ni bilo. In zopet je odmevalo: »Jaka! — Jaka! — Jaka!«

Nič! Po vsej vasi se je razlegal glas Gorjupovega očeta. Vsak pošten človek je lahko slišal te klice, le Jaka jih ni — hotel.

»Jaka! — Jaka! — Jaka!«

In spet nič! Če ga kličete, da se pretrgate, ga ne prikličete. Pa ne veste, zakaj.

»I, kje pa je vendar Jaka?«

»Kaj mu pa hočeš?« vprašajo mati.

»Lemeže bi nesel kovaču sklepat. Jaz ne utegnem. Le čakaj, potegon ti ongasti!«

»Bo že prišel,« tolažijo očeta mati, »kar pripravi lemeže, mu jih bom pa jaz dala.« Mati vedo, če Jaka sedajle odkod pride, bo zapela čudna pesem, grenka, cvileča, vzdihujoča.

Jaki pa se godi kakor približno Adamu v raj. Na prepovedanem drevesu sedi in prepovedan sad je. Če bi se oglasil, bi oče takoj vedeli, kje je, in bilo bi mu joj! Tako pa previdno molči in čaka, kdaj bo klicanje minilo. In že čuti, da gredó oče v hišo. Takrat pa z jabolki v žep in smuk! z jabolki na mrvo. Tam jih v naglici skrije, potem se pa splazi tiho, kakor bi nič ne slutil, v hišo.

Oče in mati sta tam. Živahno se pomenkujeta, ko vstopi Jaka.

»I, kje pa si bil?«

»Nikjer.«

»Nikjer? Nekje si vendar bil. Torej kje?«

Jaka obmolkne. Lagati ne sme in tudi ne upa. Če bi pa govoril resnico, bi ga pa — bolelo.

»Čakaj, stopi malo bliže! Zdi se mi, da te noga nekaj boli.«

Nerad stopi Jaka bliže. Oče ga potegnejo k sebi in izvlečejo iz žepa jabolko. V naglici ga je bil Jaka pozabil skriti.

No — in potem?

Potem — tisto pa Gorjupov Jaka vé.

Francka Župančič:

Slovo lastovk.

Cerkveni zvonik je kakor živ. Vse mrgoli na njem, cvrči, žgoli v eno čez drugo. Lastovke se poslavljajo. Tu na zvoniku se zbirajo drobni potniki in poslednjič pozdravljajo z višine priljubljena bivališča, ki so hranila in branila njih gnezdeca. Rade bi pač ostale drobne ptičke pri nas v prijazni vasici in v lepem mestu. Toda mokromrzla jesen je tu in jih podi iz njih ljubih domkov, podi od dobrih znancev. Jesen preti z mrazom in lakoto. Že sedaj je bila hrana le pičila. Muhe so poginile, ali pa se vtihotapile v človeška stanovanja in hleve. Mušic ne vabi več solnce venkaj. Treba je torej pridno letati za hrano, da pride še kak ostanek radodarnega poletja v lačni kljunček. A dolgo tudi to ne bo. Zato proč, proč — na jug! Tam bo zopet živeža polne sklede. Toda, dolga pot!